

Mirjami Pelkonen

KENGURUKÄVELY

Kengurukävely

Sinulle, pomppiva sielu

Hyppää.

Mirjami Pelkonen

Kengurukävely

Books on Demand

© 2025 Mirjami Pelkonen

*Kustantaja: BoD · Books on Demand, Mannerheimintie 12 B, 00100
Helsinki, bod@bod.fi*

*Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273,
22763 Hampuri, Saksa*

ISBN: 978-952-80-1111-8

1. Pullantuoksuinen huithapeli

Se tapahtuisi nyt. Vihdoinkin. Elettiin vuotta 2022 ja pian palaisin lempimaahani viidentoista vuoden jälkeen. Olin aikoinaan käynyt siellä kolmesti ja viettänyt maassa yhteensä yli vuoden päivät. Noiden aikojen jälkeen olin tehnyt monen monituista reissua lukuisissa muissa maissa. Mutta jälkeen oli jäänyt ikuinen kaipuu takaisin tähän maailmankolkkaan, joka oli tehnyt niin suuren vaikutuksen sisimpääni. Oli jäänyt polte punaisen hiekan värittämiin avariin maisemiin, kaipuu kookaburran nauruun iltahämärässä. Ikävä kengurun loikan luo.

Kerran kauan sitten siellä ollessani olin lukenut artikkelin *Wild-* lehdestä eräästä maassa kulkevasta pitkästä vaellusreitistä. Polku oli jäänyt alitajuntaani kytämään. Paljon vaelluksia ja polkuja olin tallannut, mutta tämä pitkä ja kaukainen oli jäänyt käymättä. Ajan kuluessa lehtijutun reitti oli lähestulkoon unohtunut. Kunnes se oli alkanut silloin tällöin pomppia mieleeni. Jossain vaiheessa se muuttui haaveeksi enemmissäkin määrin. Asettui päähäni asumaan. Kunnes haaveesta tuli jonkinlainen tavoite. Nyt se oli muuttumassa konkreettiseksi.

Edessäni olisi paluu Australiaan. Siellä kävelemistään odotti tuhannen kilometrin mittainen polku. Bibbulmun Track.

Bibbulmun Track on Länsi-Australiassa, maan lounaisosassa kulkeva vaellusreitti. Se mutkittelee Perthin läheltä Kalamundasta maan etelärannikolle Albanyyn. Pidemmistä vaelluksista minulla oli jo jonkin verran aiempaa kokemusta. Ensimmäistä kertaa tällaiseen rupeamaan en siis ollut ryhtymässä. Vuonna 2009 kävelin Camino de Santiagon pyhiinvaellusreitin yhdistettynä Camino de Finisterraan, yhteensä 920 kilometriä. Reissu kulki Ranskan puolelta St-Jean-Pied-de-Portin kylästä Atlantin rannalle Espanjan Finisterraan. Vuonna 2012 taivalsin Mörkökoirani kanssa GR11-reittiä Pyreneitä pitkin Atlantilta Välimerelle, 840 kilometriä. Sitten olen vaeltanut muun muassa Tour de Mont Blancin, kävellyt Mt. Everestin perusleiriin ja Annapurnan ympäri ynnä muuta mukavaa. Lyhyempiä vaelluksia eri paikoissa on tietysti takana niin kovin kovin monta. Kerran lompsin Tervareitistöä pitkin Oulusta Rokualle, sata kilometriä yhtä soittoa nukkumatta. Mutta se laukka tapahtui vasta tämän nyt edessä olevan reissun jälkeen.

Kun esikoisemme syntyi vuonna 2016 ja lähdimme ensimmäiselle matkallemme lapsiperheenä, vaavin ollessa viisi ja puoli kuukautta vanha, otin tuttuun tapaan matkapäiväkirjan mukaan. Se oli ollut aina mukana jokapäiväisenä matkaseuralaisenani kaikenlaisilla reissuilla. Siihen kertyi tekstiä noin kaksi sivua niiden parin Kreikan-viikon aikana. Nääntymys oli iltaisin sitä luokkaa, että tekstiä ei enää irronnut. Toisekseen, tuntui siltä, että kirjoittaisin joka päivä lähinnä lapsenhoidoraporttia. Sillä ei varsinaisesti ollut kovin paljon tekemistä matkailun kanssa.

Seuraavien vuosien aikana teimme monta matkaa eri puolille Eurooppaa ensin yhden, sitten kahden pienen tytöntyllerön kanssa. Kaikista uusista, ja aiempaan verrattuna varsin erilaisista, matkan vai-voista huolimatta pikkulapsiajan reissut olivat omalla tavallaan antoisia ja ikimuistoisia, sen mitä niistä jälkikäteen muistikaan. Matkapäiväkirjasta ei voinut enää tarkistaa, sillä sen kirjoittaminen jäi kokonaan. Valokuvissa näyttää kuitenkin olleen aika kivaa ja aurin-gonpaisteista. Muistan noilta reissuilta esimerkiksi päivittäiset neljän tunnin päiväunet raskauspahoinvointisena Montenegrossa. Slovenia-laiset lehmät taaperonäkökulmasta. Italialaiset kanat lastenrattaiden takaa. Kivikokoelmat Nizzan rannoilla. Ranskalaiset karusellit ja ruot-salaiset leikkipuistot. Hikinen kantoreppu ja mahaan liiskaantunut lapsi polulla kreikkalaiselle vesiputoukselle. Viihdytystä vuokra-au-ton takapenkillä halki Slovenian ja Italian maanteiden: Viisi pientä ankkaa lähti leikkimään kertaa tuhat. Sama Gran Canarian teillä. Pilt-tiä mikroon, jäätelö siellä, jäätelö täällä. Ensimmäinen konttausta lentoaseman latioilla, sitten hyppynarun hyppelyä lentoaseman käytävillä. Kaiken-laista ihmeellistä, uudenlaisen lapsiasetuksilla varustetun matkailufilt-terin kera. Tai sitten aika tavallista. Jokainen matka muksujen kanssa oli aina vähän erilainen, kun lapsille tuli ikää lisää. Koskaan ei voinut etukäteen tietää, millainen keikka olisi sillä kertaa tulossa.

Korona-aikana emme mekään paljon matkailleet. Itse asiassa, jos ko-ronan kaltaisen pandemian oli elämäni aikana jossain vaiheessa koh-dalle osuttava, se sattui oikeastaan aika sopivaan saumaan vauveli- ja pikkulapsivuosiin. Elämä oli muutenkin kotipainotteista, ja noina aikoina matkustaminen oli joka tapauksessa omanlaistaan säättämistä, kuten jo todettu oli. Kyllä lasten kanssa matkustaa voi, jep. Muutkin tätä lajia harrastaneet tietävät, millaista se on. Kotona on kuulemma

helpompaa. Mutta ei kai elämän ole tarkoitus olla aina niin helppoa. Helppo kun on joskus niin tylsääkin.

Matkailu joka tapauksessa muutti muotoaan aiemmasta reppureis-sauspaineisesta tyylistä organisoidumpaan ja paketoidumpaan päin. Tämä lienee enempi tai vähempi luonnonlakien sanelema tapahtumakulku monen vastaavassa elämänvaiheessa olevan kohdalla. Esimerkiksi edellä mainitun Kreikan-matkan jälkeen meillä on vastaavissa lämpötiloissa matkaillessamme ollut sitemmin aina ilmastointi majaanpaikoissa. Siperia opetti taas uusia asioita.

Matkanjohtaja, ja sitten matkanjohtajat, ovat näillä matkoilla olleet muut kuin minä tai puolisoni. Venetsia lastenrattaiden kanssa tai Dubrovnikin vanha kaupunki samoilla härveleillä edeten ovat kyllä jääneet mieleeni. Tuskin siinä historiallisessa merkityksessä kuin tarkoitus olisi. Mutta hyvin muistan pinkkejä rattaita niska hiessä ja käsivarret venyen raahanneeni ylös ja alas pitkiä kivisiä portaita ja yli muinaisten siltojen. All inclusive-lomissa, hotellin turva-aitojen sisäpuolella, jatkuvan ruokatarjoilun ääressä, minidiskoissa ja uima-altaissa matkailussa alkoi olla puolensa. Keski-ikäistyneille perheellisille pariskunnille kannattaisi muuten myydä sellaisia matkoja, joilla he pääsevät palaamaan niihin kohteisiin, joissa ovat (muistaakseen) matkailleet pienten lastensa kanssa. Jotta pääsisivät näkemään nuo kohteet.

Silti, vaikka lapsiperheenä reissuamisen tietyt salat ja vaivat olivat alkaneeet aika hyvin hahmottua, niin aina kun reissuun lähtö häämötti ja kotiovi painui lopulta kiinni, olin kovin miellissäni. Näinhän asian laita yleensäkin on ulkomaisille retkille päästessäni. Matkustaminen, mikä tarkoitti sitä nykyä, tietyistä näkövinkkelistä katsottuna, lastenhoitoa hankalammissa olosuhteissa, veti edelleen puoleensa kuin keitto karpästä. Lisämausteena oli sitä paitsi vielä se, että lapsetkin olivat monista reissuista innoissaan ja jännityksissään.

Vauvat kasvoivat. Tuli päivä, jolloin kuopus ei tarvinnut vaippoja enää kuin öisin. Vanhemmuus on hieno asia, laitetaanpa se tähän heti. Se on antanut elämään kaikenlaista mitä sen on ehkä odottanutkin antavan, ja sitten kaikenlaista sellaista, mihin ei todellakaan ole osannut valmistautua. Hauskaa ja rasittavaa ja hulvatonta ja ärsyttävää. Ei kannata alkaa vertailla esimerkiksi matkailukokemuksia ja vanhemmuuden antia. Ne painivat omissa sarjoissaan eikä niitä tule asetella mihinkään paremmuusjärjestyksiin.

Joka tapauksessa, lasten ollessa kolme ja viisi minusta alkoi tuntua, että puklurättien ja pottu-porkkana-bataattimössöjen taakse jäänyt minä, se sellainen ei-niin-äiti-tyyppinen henkilö, alkoi nostella päätään enemmissä määrin. Aivan koko ajan ei tarvinnut enää pidellä jompaa kumpaa tenavaa pystyssä, vaikka ilman muuta lapset olivat yhä pieniä. Hoivaamista ja huolenpitoa oli ohjelmassa edelleen paljon eli suurin piirtein koko ajan. Tuossa vaiheessa alkoivat kuitenkin nostella päätään myös toteuttamistaan odottavat muut omat haaveeni, etenkin yksi. En ollut haudannut sitä, mutta elämän muut prioriteetit olivat menneet viime vuosina edelle. Ja niin oli ollut aivan hyvä. Mutta, ainakin omasta mielestäni, hyvä oli myös se, että en ollut näköjään ihan kokonaan kadonnut.

Olin tilannut Bibbulmun Trackin kartat ennen esikoisen syntymää, vuonna 2016. Vaellusbuumia siihen suuntaan oli ollut jo tuolloin. Ennen lasten saamista parin koiran omistaminen ja työelämä olivat kuitenkin suunnanneet matkailua muutenkin enimmäkseen Australiaa läheisempiin kohteisiin. Nähtävää ja koettavaa oli onneksi löytynyt lähempääkin, kun kaukaiselle mantereelle ei ollut enää ollut niin helppo lähteä. Pikkulapsivuosien aikana Bibbulmun Trackin kartat kaivautuivat esiin satunnaisesti, suurimmaksi osaksi ne pysyivät jossain hyl-

lyjen perukoilla. Oli vähän muuta tekemistä. Vaikka saatoin minä toisinaan pikkaisen kieriskellä Australia ja -vaelluskuumeen kourissa. Kunnes ajatus viikkokausien erosta lapsista tyrmäsi kaikki suunnitelmat.

Tiedostin kyllä, että ilman lapsista erossa olemista en pääsisi tekemään pitkän vaelluksen kaltaisia asioita enää ikinä. Niin mietiskelin, tunnustelin, puntaroin. Vaikeina hetkinä ja senhetkisen elämänarjen puksuttaessa rutinoituneena eteenpäin ajatukset saattoivat suuntautua polulle. Sitten joskus. Ei nyt, ei vielä, mutta joskus sitten. Ajatus pitkästä vaelluksesta sitten joskus toimi ajatusten siirtäjänä, tukena ja turvana, poistumisreitteinä ja selviytymiskeinona silloin, kun sellaista tarvittiin.

On ollut hyvä, että kurahousut, pyllypyyhkeet ja purulelut ovat kuuluneet olennaisena osana elämänarkeeni jossain kohdassa tätä maallista taivallustani. Ne ovat tärkeitä elämänelementtejä; yhtä lailla kuin vaipparoskis vessassa ja voasilimä puurossa. Tai passi ja lentolippu taskussa. On ollut omalla tavallaan avartavaa, että tietyssä kohdassa elämänmatkaa on tarvittu tuttipulloja, tissirasvaa ja taaperokärkyä. Muovailuvahaa ja muumihahmoja. Iltasatuja ja itkupotkuraivareita ja iltaperhekerhoja. Se on jotenkin sellaista perustavaa laatua olevaa hyvää; arjen tavallisuutta täyteläisimmillään lähimpien omien kanssa. Olen iloinen, että olen saanut, ja saan edelleen, elää tätä kaikkea. Joka päivä hieman eri muodossaan, kun lapset kasvavat.

On ihanaa, kun kotona kuuluu kikatusta, kipitystä ja kiitolaukkaa keppareilla. Siinä on sellaista jotain oikeaa, kun kahdelle pienelle jalakarille täytyy hankkia kesälenkkareita, krokseja ja kumppareita, välikausikenkiä ja villasukkia, talvikenkiä, luistimia ja monoja. Sitten ne menivätkin jo pieniksi. Maailma on mallillaan, kun arjen perusva-

Onko äiti huithapeli, kun haaveilee tuhannen kilometrin yksinvaelluksesta maailman toisella laidalla? Mitä tapahtuu, kun puklurättien ja pottu-porkkana-bataattimössöjen taakse jäänyt minä, se sellainen ei-niin-äiti-tyyppinen henkilö, alkaa nostella päätään enemmissä määrin?

Kirjoittajan neljännessä matkakirjassa palataan Australian vaelluspoluille, uudenlaisesta elämäntilanteesta käsin. Mutta kuinka jättää moneksi viikoksi pienten jalkojen tepsutus kotitalon lattialla? Miten oikeuttaa poissaolonsa iltavilleistä ja aamukänkkäränkistä, unohtaa tuoksi ajaksi potkumopot, potat ja palapelit. Höpöttely, pusuttelu ja halittelu. Kruunut päässä ja keijun siivet selässä. Kun rinnassa on suurin rakkaus.

Vai veisikö polku tuttuun tapaansa mukanaan? Kaukaisuuden ja kulkemisen kutkutus ei perheellistymisen myötä ole kulkijasta kadonnut. Kengurumaa on edelleen siellä.

"Astuin polulle. Enkä astunut. Lensin matkaan kuin vauhko villielukka."

"Näin pari emua viilettämässä pusikossa. Ja yhtäkkiä polulla pörhenteli yksi iso ja örisi jotain. Onneksi kookas lintu kääntyi pian kannoillaan ja paineli puskaan. En mielelläni tekisi lähempää tuttavuutta tuon kokoisten angry birdien kanssa."

"Pilkkopimeys laskeutui ja nielaisi kaiken. Pimeä hiljaisuus. Ei minua pelottanut. Oli rauha ja tyyneys ja levollisuus."

BoD

9

789528

011118